

sygn. akt II Ka 97/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Marek Podwójniak
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Dróżdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wieluniu Dagmary Zawiei, po rozpoznaniu 25 maja 2022 r. sprawy: **P. K. (1)** oskarżonego z art. 178a § 1 k.k., na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 10 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 429/21,

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od P. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,00 (dwadzieścia 00/100) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150,00 (sto pięćdziesiąt 00/100) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 97/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 10 stycznia 2022 roku wydany w sprawie II K 429/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione					

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie: 1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

i sprzeczny z zasadami logiki, co skutkowało ustaleniem przez Sąd I instancji, iż oskarżony w dniu 21.11.2020r kierował pojazdem marki V. (...) w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy oparcie rozstrzygnięcia na uznaniu, że zeznania świadków K. N. (1), M. N. (1) i D. N. (1) są jasne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, nie jest zasadne z uwagi na to, że zeznania te są nie tylko są wewnętrznie sprzeczne, ale ze względu ich zmienność na poszczególnych etapach czynności procesowych wymagały dalszej ich weryfikacji, czego Sąd I instancji oddalając wniosek o przeprowadzenie eksperymentu procesowego nie uczynił;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie

granic
swobodnej
oceny dowodów
i dokonanie jej w
sposób dowolny
i sprzeczny z
zasadami logiki
o czym
przesądza
skonstruowanie
przebiegu
zdarzenia w
części dotyczącej
wyjaśnienia
powodów, dla
których to
oskarżony miał
podjąć jazdę
pojazdem V.
(...), w sytuacji
gdy ustalenia
te opierały się
wyłącznie na
przekonaniu
Sądu o
wystąpieniu
takiego
przebiegu
zdarzenia bez
wskazania
jakichkolwiek
argumentów
przemawiających
za powyższą
wersją;

3) art. 7 k.p.k.
w zw. z art. 410
k.p.k. poprzez
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów
i dokonanie jej w
sposób dowolny
i sprzeczny z
zasadami logiki,
co skutkowało
uznaniem
zeznań świadka

G. K. (1) co do spostrzeżeń na temat wyjazdu pojazdu świadka K. N. (1) w ślad za pojazdem V. (...) za niewiarygodne, w sytuacji gdy powyższe opierało się nie na analizie materiału dowodowego, ale oparcia tego twierdzenia przez Sąd meriti wyłącznie o związek rodzinny jaki zachodzi pomiędzy tym świadkiem a oskarżonym;

4) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami logiki, co wyrażone zostało w twierdzeniu, iż dowód z opinii osmologicznej wobec nie wykazania nim kierującego pojazdem V. (...) nie jest przydatny dla końcowego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy

dowód ten nie potwierdzając sprawstwa oskarżonego stanowił dowód odciążający jego odpowiedzialność tj. dowód istotny w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.;

5) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami logiki o czym przesądza uznanie, że faktyczne przyznanie się świadka S. K. do prowadzenia pojazdu V. (...), co odnotowane zostało w treści nagranej rozmowy, nie może być uznane za przekonujące i decydujące dla uznania niewinności oskarżonego z uwagi na jego stan nietrzeźwości, w sytuacji gdy tego rodzaju depozycje wyrażane „na gorąco” przez osobę nie kontrolującą

	<p>swoich emocji zgodnie z doświadczeniem życiowym stanowi bardzo często odzwierciedlenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu Okręgowego organ I instancji nie dopuścił się uchybień w zakresie procedowania, jaki mogłyby podważyć prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, albowiem postępowań w tej mierze – wbrew stanowiska zawartego w apelacji – zgodna z wymogami zakreślonymi w przepisie art. 7 k.p.k.</p> <p>Tytułem wstępu podkreślić należy, że przepis ten</p>			

formuluje
ogólne zasady
oceny zebranych
w sprawie
dowodów.
Wykazanie, że
został on
naruszony
wymaga
wskazania, jaką
konkretnie
zawartą w nim
regulę i w
jaki sposób sąd
naruszył. Nie
można
natomiast
twierdzić, że
ocena ta
dokonana
została w sposób
dowolny,
zastępując
uzasadnienie
tego twierdzenia
wywodami na
temat własnej
wizji
inkryminowanego
zdarzenia. W
przedmiotowej
sprawie
przeprowadzona
przez organ
meriti zebranych
w sprawie
dowodów
pozostaje pod
ochroną
podanego już
przepisu art.
7 k.p.k., gdyż
przeprowadzona
została w toku
rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to w
sposób

podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy. Stanowi przy tym wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyści jak i na niekorzyść oskarżonego, a nadto jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku.

W kontekście tak przedstawionej problematyki powyższe zarzuty środka odwoławczego winny być ujawnione jako pozbawiona podstaw polemika z prawidłowymi czynnościami zrealizowanymi przez Sąd Rejonowy w Wieluniu.

Według skarżącego przekroczenie przez ten sąd granic swobodnej oceny dowodów

skutkującej
przypisaniem
oskarżonemu
zarzucanego mu
czynu
wyczerpującego
dyspozycję art.
178a § 1 k.k.
polegało na:

- uznaniu za
wiarygodne
zeznań
świadków K. N.
(1), M. N. (1) i D.
N. (1), albowiem
te relacje są
wewnętrznie
sprzeczne, ale
też ulegają
zmianie na
poszczególnych
etapach procesu,

- brak
wyjaśnienia
powodów, dla
jakich to
oskarżony miał
podjąć
kierowanie
pojazdem
mechanicznym
bez wskazania
argumentów
przemawiających
za takim
ustaleniem,

- uznaniu zeznań
świadka G. K.
(1) za
niewiarygodne w
odniesieniu do
wyjazdu
samochodu K. N.
(1) za pojazdem
marki V. (...),

- stwierdzeniu
nieprzydatności

opinii
osmologicznej
dla
rozstrzygnięcia
sprawy,

- uznaniu, że
faktyczne
przyznanie się
S. K. do
prowadzenia
pojazdu
mechanicznego
nie może być
uznane za
przekonujące dla
uznania
niewinności
oskarżonego.

Odnosząc się do
kwestionowanych
zeznań K. N.,
M. N. i D. N.,
które miałyby
pozostawać w
znacznym
między sobą
zróżnicowaniu,
ale też
wypowiedzi te
(poszczególnych
wymienionych
świadków)
miałyby ulegać
istotnym
zmianom, to
ich analiza w
żadnym stopniu
nie może
prowadzić do
ich
zdyskredytowania,
zwłaszcza w
zasadniczych
fragmentach, w
jakich
wskazywane jest
kierowanie
samochodem

marki V. (...) przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości. Nie mogą przy tym być akceptowane zapatrywania obrońcy P. K. (1) o istniejącej sprzeczności w zeznaniach K. N. (1) i M. N. (1) wobec relacji D. N. (1), która winna być wywodzona z jej stwierdzenia, że dokładnie nie widziała kierującego tym samochodem. Jednakże – co proponuje sam autor apelacji – D. N. obserwowała jedynie fragment zdarzenia, które przebiegało w obrębie obserwowanej przez nią posesji. Natomiast zarówno K. N. (1), jak i M. N. (1) z racji podejmowanych przez siebie działań, byli w stanie zdecydowanie szerszym przedstawić zachowanie się oskarżonego już od momentu, gdy podjechał

on kierowanym przez siebie samochodem do zabudowań oznaczonych numerem 71 w Z., aż do czasu ich przybycia do nieruchomości zamieszkałej przez S. K..
Formułowane przez skarżącego zarzuty dotyczące zeznań wskazanych świadków jednoznacznie odnoszą się – w ocenie Sądu Okręgowego – jedynie do kwestii akceptowania w poszczególnych wypowiedziach w mniejszym lub w większym stopniu w zakresie następujących po sobie elementów zdarzenia. W pełni przez to należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego w Wieluniu, który w sposób wręcz drobiazgowy weryfikował te dowody, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnych motywach kwestionowanego wyroku. Tenże

organ zauważył przy tym różnice oraz nieścisłości w zeznaniach poszczególnych świadków, rozbieżnościom tym nadał określoną wagę. Z tego też względu w niniejszym postępowaniu odwoławczym w pełni podzielono zapatrywania organu meriti, w świetle których zeznania K. N., M. N. jak też D. N. to dowody, jakie cechuje spójność, logika, konsekwencja oraz wzajemne potwierdzenie się uzupełnianie, a wskazywane przez obrońcę oskarżonego marginalizowanie ujawnionych sprzeczności nie znajduje potwierdzenia w dokonanej przez Sąd Rejonowy w Wieluniu analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jak też w przeprowadzonej przez organ odwoławczy weryfikacji tej oceny.

Według Sądu Okręgowego w Sieradzu wybór wiarygodnych źródeł dowodowych to domena Sądu, który z dowodami tymi się styka, a jego natomiast powinnością jest przedstawienie (co czyni w pisemnym uzasadnieniu) argumentacji, jaka stanowiła podstawy do zajętego w tej mierze stanowiska. Z zadania tego w pełni wywiązał się Sąd Rejonowy w Wieluniu w rozpatrywanej sprawie. Jak już wcześniej podkreślono w uzasadnieniu wyroku z 10 stycznia 2022 roku w sposób jasny i nie budzący wątpliwości wskazano na przebieg następujących po sobie zdarzeń, jakie miały związek z przypisanym P. K. (1) przestępstwem. Dokonując tego oparto się na

całokształcie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
który w trakcie
przewodu
sądowego
zgodnie z
regułami
procesu karnego
został w pełni
ujawniony.
Dotyczy to
takich
elementów jak
pobytu
oskarżonego w
tej dacie na
terenie
nieruchomości
położonej w Z.
pod numerem
58, spożywanie
tam przez niego
alkoholu w
towarzystwie
innych osób.
Tam pozostając
oskarżony
telefonicznie
skontaktował się
ze swoim
szwagrem G. K.
(1). Po odjeździe
kierowanego
przez G. K.
pojazdu typu
bus, do
samochodu
oznaczonego
numerem
rejestracyjnym
(...) wsiadł S.
K. zajmując
miejsce pasażera
oraz oskarżony
P. K. (1), który
pojazdem tym
kierował, gdy

przemieszczali się drogą publiczną do posesji oznaczonej numerem 66a. Gdy oskarżony przejechał obok niej, zatrzymał się przy nieruchomości pod numerem 71, gdzie doszło do kolizji ze stojącym przy drodze samochodem ciężarowym i gdzie jako kierujący widziany był przez K. N. (1), M. N. (1) oraz D. N. (1). Mężczyźni podążyli za oskarżonym do posesji S. K..

Przedstawiony przebieg rozpatrywanego zdarzenia jest niezbędnym, gdy weźmie się pod uwagę zawarte w apelacji zarzuty. Według obrońcy P. K. Sąd I instancji nie przedstawił powodów, dla jakich oskarżony miał się podjąć kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Jednakże to nie zadaniem Sądu

jest określenie
motywów,
jakimi
oskarżony
kierował się, gdy
zdecydował się
na prowadzenie
samochodu po
wcześniejszym
spożywaniu
alkoholu.

Podkreślić
należy, że
odległość od
miejsca wyjazdu
do posesji S. K.
była niewielka,
a przejechanie
obok tej
nieruchomości i
zatrzymanie się
przy posesji
oznaczonej
numerem (...)
winna być zdana
na kanwę stanu
nietrzeźwości
oskarżonego.

Powyższe
uwidocznienie
przebiegu
zdarzenia ma
również za
zadanie
umieszczenie
przyjazdu do
Z. G. K. (1).
Sąd Rejonowy
w Wieluniu
słusznie
odmawiając
waloru
wiarygodności
części zeznań
szwagra P. K. (1)
uczynił to przez
przyznanie
innych
zebranych w

sprawie dowodów (spośród jakich wymienić też należy zeznania T. M. i M. K. (1)), wedle których świadek ten odjechał pojazdem typu bus z miejsca, gdzie oskarżony wcześniej spożywał alkohol przed ruszeniem stamtąd samochodu kierowanego przez P. K.. W żadnej mierze natomiast podstawą dyskredytacji części zeznań G. K. (1) nie były łączące go z oskarżonym więzi rodzinne.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uznania zasadności zarzutu dotyczącego sprzecznej z regułami wynikającymi z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oceny dowodu w postaci opinii osmologicznej zwłaszcza, że nie zostało tym dowodem wykazane

sprawstwo
oskarżonego.
Obrońca P. K.
przytaczając
treść judykatu
Sądu
Najwyższego,
wedle którego
ułamności
dowodów
obciążających
nie można na
równi stawiać
z ułamnościami
dowodów
obciążających,
wskazując, że
nie ma podstaw
do stanowiska o
nieprzydatności
tego dowodu,
a stanowisko
to prowadzi
również do
naruszenia
zasady
obiektywizmu.
Faktem jest, że
Sąd Rejonowy
w Wieluniu, że
zarówno opinia
z badań
osmologicznych,
jak i opinia z
badań
genetycznych
nie są przydatne
dla
rozstrzygnięcia,
bo nie udało
się przy ich
pomocy uzyskać
informacji, kto
kierował
pojazdem.
Obrońca
oskarżonego
jednakże opiera
się przy
formułowanym

przez siebie
zarzucie jedynie
na zawartym w
opinii
osmologicznej,
wniosku.
Jednakże
konieczne jest
zwrócenie uwagi
na zakres
poddanego w
trakcie badania
osmologicznego
materiału
porównawczego,
który stanowił
ślad
zabezpieczony w
dniu 21.11.2020
r. podczas
ogłędzin
samochodu V.
(...) o numerze
rejestracyjnym
(...) z fotela
kierowcy oraz
materiał
osmologiczny
pobrane z dłoni
M. K. (2), S.
K. oraz P. K.
(1). Po zbadaniu
tych śladów
nie stwierdzono
zgodności
zapachowej
pomiędzy tym
zabezpieczonym
przy oględzinach
pojazdu
mechanicznego
a materiałem
pobranym od
wymienionych
osób.
Tymczasem –
co nie jest
kwestionowane
w procesie –
samochodem o

podanym numerze rejestracyjnym krytycznego dnia kierował zarówno S. K., który przyjechał nim do miejsca, w jakim miały być wykonywane roboty budowlane i dokąd był przez niego przywożony alkohol i gdzie przebywał oskarżony, jak i pojazd ten prowadził jego ojciec M. K. (2), gdy z terenu swojej posesji udał się w stronę nieruchomości M. i D. N. (1). Podobnego potraktowania wymagają wyniki badań genetycznych, w których materiałem porównawczym były zabezpieczone ślady w postaci wymazów ze śluzówek policzków pobrane od M. K. (2), S. K. i P. K. (1) oraz ślad biologiczny pobrany z opisanego samochodu (z powierzchni lewarka zmiany biegów oraz

z kierownicy).
W ujęciu tak weryfikowanych dowodów słusznie Sąd I instancji uznał, że wskazane opinie nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Według obrońcy oskarżonego zasada swobodnej oceny dowodów naruszona została również, gdy weźmie się pod uwagę nagraną rozmowę z udziałem S. K., w której miał on się przyznać do prowadzenia pojazdu. Dowód ten został (płyta z nagraniem tej rozmowy wraz z protokołem oględzin) poddany został odpowiedniej analizie przez Sąd Rejonowy w Wieluniu. Organ ten wskazał powody, wedle których uznał dowód ten za nie stanowiący podstawy przy ustalaniu stanu faktycznego. Ta argumentacja zawarta w pisemnych motywach

<p>kwestionowanego orzeczenia została w pełni podzielona w postępowaniu odwoławczym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy (Sądowi I instancji) do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutów</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie prawa procesowego karnego mającego wpływ na treść</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

zaskarżonego
rozstrzygnięcia:

art. 170 § 1
pkt 3 k.p.k.
przez oddalenie
wniosku
dowodowego o
przeprowadzenie
eksperymentu
procesowego z
uwagi na jego
nieprzydatność
w postępowaniu,
w sytuacji gdy
wniosek ten
oparty o
powziętą
procesowo
wiedzę o
prędkości
pojazdu V. (...),
sposób jazdy
kierującego,
odległość
pomiędzy
posesją
świadców M. N.
(1) i D. N. (1) a
posesją należącą
do rodziny K.
oraz ustalenie
przedziałów
czasowych
udania się w
„pościg” przez
M. N. (1) za
ww. pojazdem,
jako jedyny
mógł stanowić
o weryfikacji
prawdziwości
twierdzeń
świadców co
do przebiegu
zdarzenia z
udziałem
oskarżonego.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Według Sądu Odwoławczego oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego, którym to dowodem można byłoby zweryfikować prawdziwość twierdzeń świadków co do przebiegu zdarzenia było w pełni uzasadnione. Słusznie przy tym przyjęto, że wskazywany eksperyment nie będzie przydatny dla rozstrzygnięcia sprawy. Organ meriti oddalając omawiany dowód dokładnie określił możliwość zachowania wymaganych parametrów niezbędnych do jego przeprowadzenia i uzyskania za</p>	

jego pomocą przydatnej dla poczynienia odpowiednich ustaleń wiedzy. Wyrazem akceptacji tego stanowiska jest oddalenie na rozprawie apelacyjnej ponownie zgłoszonego w środku odwoławczym tożsamego wniosku dowodowego, kiedy to przedstawiono argumentację w oparciu o przepis art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. pozostający w zgodności do rozstrzygnięcia z dnia 10 stycznia 2022 roku.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutów</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 10 stycznia 2022 roku wydany w sprawie II K 429/21</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wszystkie podniesione w apelacji obrońcy P. K. (1) zarzuty okazały się bezzasadne. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani też błędów w ustaleniach faktycznych, zaś orzeczonej wobec oskarżonego kary nie można uznać za rażąco surową. We wcześniejszej części uzasadnienia wskazano, dlaczego wszystkie podniesione w apelacji zarzuty okazały się chybione. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych,</p>	

które okazały się w pełni prawidłowe, nie ma wątpliwości, że P. K. swoim zachowaniem będącym przedmiotem procesu wypełnił dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Jednocześnie w sprawie nie wystąpiły jakiegokolwiek uchybienia, które należałoby uwzględnić z urzędu. Wobec braku jakichkolwiek przesłanek uzasadniających wzruszenie zaskarżonego wyroku, orzeczenie zostało utrzymane w mocy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.	Przedmiot i zakres zmiany	
-----------	---------------------------	--

Zwięźle o powodach zmiany	
---------------------------	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu

pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięzłe powodach uchylenia	o	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji obrońcy P. K. (1) na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi obciążono oskarżonego zasądając od niego na rzecz Skarbu Państwa: - kwoty 20,00 złotych tytułem	

poniesionych
wydatków,

- kwoty 150,00
złotych tytułem
opłaty.

Sąd nie znalazł
podstaw do
uznania, że
uiszczenie tych
należności przez
oskarżonego nie
będzie stanowiło
dla niego
zbytniej
dolegliwości.

7. PODPIS